



TÄYTYY KÄYDÄ KAUKANA NÄHDÄKSEEN LÄHELLE

Kaikista ihmisistä ei voi tulla kaikkea ja minun kohdallani se on sisätautilääkäri.

Olin kaksi kuukautta sisätautilääkärinä valvontaosastolla. Alkuun se oli mielenkiintoista. Viikon jälkeen tuntui, että pitää seistä liikaa, puhua paljon ja tehdä niin vähän. Kiersin potilaitani tunnin, kun muut kolme. En siksi, että olisin ollut niin paljon parempi (todennäköisesti juuri päinvastoin), en vain jaksanut jäädä vatvomaan, mitä pitäisi päättää tehdä vai eikö pitäisi mitään.

Tiedän tämän olevan harha, mutta sisätautilääkärinä tuntui, ettei mitään tapahdu. Että koko ajan tekee jotain, mutta ei saa mitään aikaan. Kaikki kestää niin kauan: raportit, anamneesit, hoitajakset. Kukaan ei koskaan parane ja jos jonkun lopulta kotiuttaa, se tulee viikon päästä takaisin. Kaikki puhuvatkin niin hitaasti, ettei jaksa odottaa loppua. Pelkäsin, että nukahdan kesken työpäivien. Ei siksi, että olisi helppoa, vaan siksi, että tekeminen on niin erilaista, eritahtista kuin anestesiolla. Kaikki on niin hidastempoista, pitkäjänteistä ja tapahtuu niin pitkällä aikavälillä, ettei draaman kaartaa yleensä näe. Ja tämä on tilannehakuiselle ihmiselle vaikeaa.

Anestesiologiassa työ rytmittyy eri lailla. On selvä alku ja loppu. Anestesiologin päivä päättyy, kun päivystysaika alkaa. Jos jotain jää kesken, se ei (yleensä) odota sinua seuraavana päivänä.

Minulle osa työn mielekkyydestä on työn nopea tempo ja dynaamisuus. Minun on myös

selvästi vaikeampi kestää pitkän aikavälin stressiä, kuin lyhytkestoista, akuuttia painetta. Hahmotin tämän tehdessäni anestesiapäivystystä sisätauti-pätkäni keskellä. Suuri osa anestesiologian haasteista ja vaikeuksista ovat tilanteita. Joskus ne ovat helppoja kuten tipan laitto, joskus kuormittavia, tiukkoja tilanteita, kuten vaikea ilmatie, vuotava potilas tai elvytys. Tilannekeskeisyys ei silti kutista anestesiologiaa pelkäksi tempualaksi. Me joudumme pohtimaan ja käyttämään päätämme, mutta ne ovat selkeästi tilanteita, eivät viikkoja. Ainakaan saman asian parissa.

Sisätautilääkärinä stressi hivuttaa pikkuhiljaa. Työn raskaus ja vaikeus tulevat siitä, että potilastapaukset ovat joko mutkikkaita tai muuten vain pitkiä tapahtumajaksoja, joilla ei välttämättä ole ratkaisua – tai edes selvää alkua ja loppua. Vaikealla intubaatiolla, vuodolla ja elvytyksellä on loppu. Ei välttämättä onnellinen, mutta on kuitenkin.

Koko lapsuuteni minua kiellettiin olemasta niin kiivas ja kärsimätön. Rauhallisuus ja hitaus olivat kuulemma maailman palkka. Äiti, olit väärässä. Kyllä täällä olikin se paikka, missä saa olla kärsimätön, nopealiikkeinen, dynaaminen. Missä rauhallisuus ja pitkäjänteisyys eivät ole ainoita valtteja. Anestesiologia sopii temperamenttiini. Se on kotini. Onneksi kaikista ei tarvitse tulle sisätautilääkäreitä. ■

Minulle osa työn mielekkyydestä on sen nopea tempo ja dynaamisuus.